

Ahogy a férfi jobb kézzel a kapaszkodó felé nyúlt, pecsétgyűrűje beleakadt a mellette álló nő fülében lógó, virágdíszes, ezüstösen csillogó bizsuba. A nő felsikoltott, a férfi ösztönösen visszarántotta volna a kezét, de a foglalat pereme nem engedte. Zavartan hebegtek egymásnak, a nő nevetgélni próbált – a kiszabadítás-szabadulás után együtt szálltak le a buszról, és mondták, tették, amit ilyenkor szokás: „Engesztelésül meghívhatom egy kávéra?” – „Ha forró és habosat kérhetek, igen” – és a közeli Starbucksban, a cappuccino és a csokoládés-vaniliás sütemény fölött már szemérmetlenül méregették egymást. „Szép a fülbevalója” – „A maga gyűrűje is. Fogadok, hogy örökölte...” – „Nyert. A nagyapámé volt, sokáig fel nem húztam volna ilyet az ujjamra, régimódi... olyan öreguras... hát nem?... fura ember volt a nagyapám, csöppet sem hasonlítok hozzá, nincs megható emlékem róla, nem tudom, mi ütött belém, hogy elővettem, ráadásul bő is nekem... látja, lötyög... azért próbáltam letépni a fülét” – „Szóval szándékos volt? Gyűrűvel indult horgászni?”

Aztán hol egyikük, hol másikuk elkészönt volna, de nem adódott alkalmas pillanat és végszó, a férfi fizetett, a nő is elővette a pénztárcáját, kinyitotta a fémpénzes rekeszt. A férfi megérintette a kézfejét, az udvarias hárfításból – „dehogy! meghívtam!” – simogatás lett, a nő megborzongott, orra meghegyesedett, szájszögletében kacér mosolyka villant, ahogy begömbölyítette a kezét és nagyon lassan, milliméterről milliméterre mozdítva-csúsztatva megfordította, hogy végül kinyújtott ujaival, egész tenyerével a férfi tenyeréhez tapadjon.

Éjszaka először a nő ébredt a hangokra – nem volt vaksötét a szobájában, jól látta a hason fekvő férfi fél arcát, behunyt szemét, meztelen hátát, az alsótestét takaró paplant, levetett ruháikat, az asztalon maradt csészéket, tányérokat, az évek óta ismerős bútorokat, kárpitot, az előszobába meg a fürdőszobába nyíló ajtót, de az utcáról jövő fényekben minden erősebben hullámozott. Az elsuhanó autók reflektorai világos sávokat húztak, át-átsöpörtek az élő és élettelen testeken, amit elértek, megemeltek és leejtettek – talán a fénymozgások miatt hallucinál? A saját hangját hallotta, ahogy magyaráz, vagy inkább vitatkozik valakivel: „Nem kiszámítható. Minek aggodalmaskodni és rettegni?! A félelem megöli a jelent, a jövőt pedig nem érdekli semmiféle készülődés. Legkevésbé a remegős dédelgetés. Nincs ember, aki bekeríthetné, szabályozhatná a jövőt.”

Ezt nem ő mondja. Soha életében nem gondolt ilyesmit, pedig minden szót ért – „remegős dédelgetés”, milyen szép, ha gyereke lesz, biztosan úgy ringatja majd: óvatosan és mégis erősen magához szorítva –; mégis a saját hangja, csak lassabban ejti a szavakat, mintha nehéz felfogású embert oktatna. Nem türelmetlen, inkább fontoskodó, fensőbbiségesen bölcs és magabiztos – bár az volna.

Ült az ágyban – „ébren vagyok” – és nézte a férfi profilját. Nem volt ijesztő a saját hangja, csak érthetetlen. „Aki örökké fontolgat és latolgat...” Ő nem beszél ilyen éneklősen, a szavak elejét áriázva nyújtja-hajlítja-tekergeti – foootooool és laaatoool –, az utolsó szótagokat meg, mintha elfújná a szállni képtelen, mindjárt el is pukkanó szappanbuborékot – gat és gat – pici cuppanással odaveti. Játszik. Magabiztosan, kioktatva, de mulatva és mulattatva is.

Behunyta a szemét – a hang nem lett élesebb, csöndesebb se. „Ne félj szembenézni a valósággal! Nem vagy már gyerek. Magad elől úgysem löghatsz meg.”

Hunyt szemmel nem jó ülni, pár másodperc után szédült, émelygett, imbolygott – meleg test támasztotta meg, valaki elkapta vagy inkább előzékenyen megtartotta, feje alá csúsztatta a mellkasát, talán a hátát.

A párnáján feküdt, hanyatt. És nem látta, hogy a férfi ül már, nem érzékelte, mikor feltérdelt, megfordult, szemét dörzsölve bámulta őt. Őt, a hátán fekvő, csak derékig betakart, meztelen felsőtestű nőt. Aludt. S persze nem hallotta a férfi hadarását. A férfi hangja volt, de kapkodó, a felindultágtól meg-megcsomósodó, dadogó. „Ha a beje-jelentő a találmányára szabaddalmi beje-jelentést tesz, de a szabadsági, nem... szabaddalmi... így jó, szabaddalmi eljárás során, vagy akár később bebizonyosodik, hogy a találmány nem felel meg a szabad...a szabad... a szabadalmaz-ha-tó-sági... hatósági feltételeknek... Ha figyelnél, hibátlanul mondanád... Figyelj már, az istenit! Sírva könyörgöm, egyszer az életben figyelj valamire!... Ha nem felel meg a szabadalmazhatósági... a feltételeknek... még akkor is, az ilyen esetekben is nyitva áll a kapu a használati mintaoltalom megszerzésére... Te meg a kapu előtt állsz. Látod azt a kaput?”

Az asztalra tett pecsétgyűrűt látta. Óriásira nőtt, képzelet talán, hogy egy óriás gyűrűje? Hallucinál és vizionál. De a sérült szélű

foglaltban – mert az volt: a fülbevalótól meggömbült a foglalt – ragyogott-szikrázott a kő. Nem az utcai lámpák beszűrődő fénye – a gyűrű világította meg a szobát. „A sikeres horgászat után ezt is leveszem“, mondta este, már félmeztelenül, összevetettek. Úgy rémlett, a nadrágzsebébe tette, de ezek szerint nem, mert itt van az asztalon, tányér, pohár, kenyérsós és borosüveg társaságában – csendélet. A halott-szürke tárgyak között az egyetlen mozduló. Csodagyűrű. Mégsem az. „A szabadalmazhatóság... hallod, fiam?... mondd szépen utánam: sza-ba-dalhatóság... összezavarsz... szabadalmaz-hatóság... Ott vagy a kapuban, már csak fél lépés... ne hagyd magad senkitől... ne féj! Te nem vagy olyan nyomorult lúzer, mint a felmenőid“.

A nő hangja erőteljesen csilingelt: „Ki mondja, hogy foootooool-gat és laaatoool-gat... haha... milyen mókás... lehetne fontol-gahahat és latol-gahahat...“, a férfihang erre mintha zsákot dobna rá, elhallgattatta: „szabadalmazhatóság!... hülye szuka... szabadalmazhatóság! Hurrá! Megy ez! Szabdalthat... szabad...“ A női hang vinnyogott: „Miért az éjszaka közepén? Az ember jót akar... megfontol... meggondolja, mit és hogyan... hogy mindenki jól járjon“. A kellemtől csak a szipogás maradt. Sajnálta magát, és észre sem vette, mennyire ingerli ezzel a férfihangot – az egyre durvább és dadogósabb lett.

Valaki elképzelte, hogy egyikük ül, mikor a másik fekszik, aztán csere, megint csere, de olykor egyszerre ülnek fel vagy fekszenek a hátukra. Az elszabadult saját hangok zagyvaságából a másik ilyenkor sem észlel semmit. Úgy lehet. Kinek-kinek csak a magáé szól. És nem egyetlen éjszaka, de akár hetek, hónapok, évek éjszakái megúszhatók anélkül, hogy a másik sejtene valamit a sipítózós vagy dörmögő, lihegő vagy csacsogó szövegelésből. „Húzd feszesebbre a láncokat!“ „Csapd le! Ne teketóriázz! Egy mozdulat, és vége.“ „Szabadalmaztatni!“ „Megfontolni.“

A féltalom kavargásából előbb a férfi próbált szabadulni. Nyitott tenyérrel tapogatott a nő felé. A nő készségesen közelebb csusszant. „Van feleséged?“ „Ezt már kérdezted. Volt.“ „Kérdeztem? Mikor? És te kérdeztél engem, hogy...?“ „Nem“. „Jó ... A gyűrűdet eltetted?“ „Nem tudom. Lehúztam“. „Hány órákor kell menned?“ „Ezt is kérdezted. Mindegy“. „Jó. Akkor jó. Én általában hebehurgya vagyok...“ „Szerencsére“. „Miért szerencse?“ „Csak“. „Állítólag hebrencs, hisztis és...“ „Ne gondold arra, aki ezt mondta!“ „Miért is vetted elő a nagyapád gyűrűjét?“ „Hogy az ágyadba bújjak“.

A hangok végiggurulnak az arcukon – orron, halántékon, állon bukfenceznek. A szájszögletekbe fészkelődnek. „Mondj nekem valamit!... Amit csak nekem...“ „Egyfolytában mondom“.

Az ablak alatti fűtőtesten alakatlan, sötét tömeg – döglött macskánál nagyobb és vékonyabb, talán a bőre csak? Állatbőr? Ezt nem lehet megkérdezni. Nincs a szobában rajtuk kívül senki – nem is volt. Senkise volt. Vagy kimúlt.

„Kimosom a szájam... várjál!... Megvársz?“

A férfi felkönyökölt és a nő után kiáltott: „Hová mehetnék?... a macskád után?“

A nő ijedten visszalépett, megállt a fürdőszobajátóban – „a macskám?... sohasem volt macskám“.

„Vicceltem. Gyere!“